

På den anden side, så

”Nu skal jeg snart smides ud af vinduet.” Jeg kiggede på min nevø på seks år og undrede mig. Er han helt normal, nåede jeg at tænke. ”Ja, sådan går det alle isbjørne. Når de er store nok, bliver de smidt ud af vinduet og de andre griber dem.” Jeg så tragikomiske billeder.

Med mistro iagttog jeg situationen, brikkerne ville bare ikke falde på plads, og jeg spurgte ham så, hvorfor han var en isbjørn: ”Jo, det er fordi mor og far har bestemt det, og Mai (lillesøster) er en Bjørn. Isbjørne er størst”.

Det viste sig, at Martin går i børnehavestuen Isbjørne og Mai på Bjørnestuen. Så langt så godt, tænkte jeg. Men det der med vinduet var nu stadig lidt mærkeligt. Jeg forstod på min svigerinde, at det er et større rituelt set-up i den børnehave, som min nevø og niece går i. Eller rettere Kindergarten. For min svigerinde er en del af det tyske mindretal i Tønder, og derfor går min nevø og niece i Deutscher Kindergarten Tondern.

I øvrigt en spændende fortælling, hvor fint de to mindretal på hver side af grænsen er fuldt integrerede i samfundet. Vi fra den egn tænker ikke på det tyske mindretal som en minoritet, der skal integreres, men

som medborgere og noget ganske naturligt i en grænseegn. Mere om det en anden gang. Tilbage til vinduesritualet.

For det er faktisk et smukt ritual, som børnene ser frem til, og som pædagogerne bruger i deres fortælling om medmenneskelighed og næsteomsorg. På børnenes sidste dag som Isbjørne og i børnehaven i det hele taget, bliver de forsigtigt væltet ud af et (meget lavtplaceret) vindue i børnehaven. Ude venter børn fra 0. og 1. klasse, som griber dem, tager i mod dem, og bærer dem over i de nye lokaler – skolen, som venter efter sommerferien.

Et overgangsritual. En fysisk handling, der markerer, at man går fra en livsfase til en anden. Nogle dage glæder Martin sig og andre dage bekymrer det ham, at han skal til at lave lektier - for hvornår skal han så lege. Uanset, så er det et faktum, at overgangsritualer hjælper os på vej, og markerer, at noget nyt er i vente. I tilfældet fra Deutcher Kindergarten Tondern, ender ritualet med håb og fortrøstning om, at der også er et liv på den anden side.

Efter sommerferien kan Martin kigge over på børnehaven sammen med de andre, som blev grebet af de lidt ældre elever. Ritualet lader ikke børnene falde ud, men lader dem symbolsk blive grebet med de andres åbne arme som en forvisning om, at det nok skal gå endda, selvom skolestart kan være skræmmende. Selv små isbjørne fornemmer, at der skrues lidt op for livsalvoren i et klasselokale.

I april måned åbner et nyt vindue i den kristne kirke. Det er nemlig påske. År efter år udspiller påskens begivenheder sig ved gudstjenester og koncerter. For mange er det nærmest rituelt, og sindsstemningen forandrer sig fra Palmesøndags fest, til Skærtorsdags fællesskab og svigt, over den dunkle, lidelsesfulde Langfredag til påskemorgens lys og livsmanifesterende proklamation: "Han er opstået, han er her ikke. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham".

Dér er stedet, hvor isbjørnen blev væltet ud af vinduet. Martin kender historien fra de foregående år, og derfor ved han, at de andre isbjørne før ham overlevede og har en ny hverdag på den anden side af vinduet. På samme måde har vi alle historien om Kristus, og kan med Ordet i ryggen gå hverdagen i møde. "Sig til hans disciple og Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det".

/Sognepræst René Høeg